

Medžioklė

Perspėjančioji sirena varė Samį iš proto. Jis įbėgo į kosmouosto kontrolės kambarį ir išjungė sireną. Kosmouostas skamba išdidžiai, tačiau tai tebuvo vieno aukšto maždaug šeši ant šešių metrų pastatas ir kilometras ant kilometro asfalto dykuma. Kosmouoste nebuvo darbuotojų, apskritai planetoje nebuvo žmonių. Tik Samis.

Vasaros sezono metu čia atskrisdavo medžiotojai pasisemti adrenalino ir pamankštinti savo įgūdžius. Kitais metų laikais planetą uždarydavo karantine ir niekas negalėjo atvykti ar išvykti. Būtent karantino pažeidimas ir įjungė sireną.

Samis negyveno Kosmouoste, tik gavęs pranešimą apie pažeidimą šoko ant keturračio ir minė maksimaliu greičiu daugiau nei valandą laiko. Pusę tos kelionės teko klausytis sirenos kaukimo. Tai erzino.

Kosmouostas buvo pilnai automatizuotas. Nuo pat pirmo momento, kai laivas ėmė artėti prie karantino ribos, kosmouosto robotai ėmėsi darbo. Iš pradžių jie bandė perspėti kosminį laivą nekirsti karantino ribos, bet laivas nereagavo. Tuomet maldavo apsisukti ir siūlė derėtis, bet laivas nereagavo. Galiausiai perėjo į grasinimus, bet ir tai negąsdino laivo keleivių.

Tiesa, robotai negalėjo daryti vieno dalyko - susprogdinti laivo. Ta atsakomybė priklausė Samiui. Didelis raudonas mygtukas bandė suvilioti Samį paspaudimui.

Samis įsijungė monitoriaus ekraną ir pažvelgė į įrašus. Neklaužada skrido sportine jachta. Akivaizdu, kad tai ne turistinis kruizas ar maršrutinis laivas. Tai greičiausiai ne piratai ir ne karo pabėgėliai. Lieka dvi galimybės, kurios atrodo vienodai tikėtinos: nusikaltėliai nudžiovė jachtą ir tikisi pasislėpti planetoje nuo persekiotojų arba turtuoliai su savo jachta skrenda pamedžioti.

Samis pažvelgė į mirksintį raudoną mygtuką. Jeigu jachtoje nusikaltėliai, tai geriau numušti iš karto, nes nusileidę pridarys daug problemų. Jeigu jachtoje turtuoliai, juos reiktų numušti vien dėl to, kad kai kurie turtuoliai manė, kad jiems negaliojo tos pačios taisyklės kaip paprastiems mirtingiesiems. Ir vis dėlto Samis negalėjo paspausti mygtuko. Jis paspaudė šalia esantį mažesnę mygtuką, du kartus iš eilės. Šis mygtukas paleido perspėjančias raketas. Perspėjančios raketos sprogdavo pakankamai arti, kad atkreiptų dėmesį, bet pakankamai toli, kad nepadarytų žalos laivui. Dabar kad ir kas skrenda turėtų sureaguoti. Aišku, jachtoje galėjo būti sugedusi ryšio sistema arba visi keleiviai mirę pavyzdžiui dėl apsinuodijimo...

Vos tik perspėjančios raketos sprogo, reakcijos ilgai laukti nereikėjo. Ryšio sistema atgijo iš karto:

- Prašau nenumuškite mūsų laivo. Mes miegojome ir kai pabudome jau buvome įskridę į karantino zoną. Mes jums nepadarysime rūpesčių. Nusileisime, susitvarkysime savo navigacinę sistemą ir iš karto išskrisime. Mes net neišlipsime iš laivo. Prašau nenumuškite mūsų.

Samis lengviau atsiduso. Dabar jis turėjo priežastį jų nenumušti. Kompiuteris su juo nesutiko. Vos tik pasigirdo balsas iš laivo kosmouosto kontrolės sistema atliko balso analizę ir nustatė, kad

laivu skrenda jo savininkas. Ji tuoj pat pasiuntė turtuolio dosjė ir siulė Samui ją pažiūrėti, Samis pasiūlymą ignoravo.

Minėta navigacijos sistema irgi neatrodė sugedusi, laivas tobulai leidosi į kosmouostą. Ne per greitai, ne į šoną ir tuo labiau ne chaotiškai. Aišku, geras pilotas gali gerai nusileisti ir ekstremaliomis sąlygomis, bet gerų pilotų amžiuje, kai viskas automatizuota, nėra daug.

Kompiuterio ekrane mirksėjo reikalavimas sunaikinti pažeidėją, tačiau Samis jokių veiksmų nesiėmė.

Jachta elegantiškai nusileido ne per toliausiai nuo kosmouosto kontrolės kambario pakeldama didžiulį debesį smėlio dulkių, kurios ėmė kauptis išvykus pasuktiniems reguliaraus sezono medžiotojams. Vos tik laivo variklis nurimo, atsidarė liukas ir iš jachtos išvažiavo džipas.

Samis išėjo iš kosmouosto kontrolės kambario ir nužvelgė įsibrovėlius. Džipe sėdėjo trys gerokai per daug ginkluoti vyrai. Vairuotojas, jaunuolis tarp dvidešimties ir trisdešimties, vilkėjo plonus ryškiaspalvius marškinėlius. Greičiausiai paskutinis mados klyksmas, bet Samis gyvendamas tokioje užkampio planetoje, nieko apie madas nežinojo.

Kiti du džipo keleiviai akivaizdžiai buvo gorilos ir auklės viename. Kažkur virš keturiasdešimt metų, vilkėjo santūrius dėmesio nepatraukiančius švarkus, tamsūs akiniai ne tik slėpė akis, bet be abejonės tarnavo kaip pavojų identifikavimo priemonė.

Iš pozicijos kurioje stovėjo Samis, įsibrovėliai žemiau juostos galėjo būti visiškai nuogi ir jis nebūtų supratęs.

Savo ruožtu įsibrovėliai nužvelgė vietinį. Samis vilkėjo ryškiai rožinę kailinę kepurę, ryškiai mėlyną kailinį apsiaustą, kuris dengė visą kūną nuo kaklo iki pėdų ir tamsiai rudus kailinius batus.

Kurį laiką stovėjo nejauki tylą, vieni kitus vartė aštriais žvilgsniais, tačiau niekas nesiryžo prabilti.

Samis svarstė, kad arba nusileidimas buvo pilnai automatinis, kas reišktė, jog teiginiai apie sugedusią navigacinę sistemą yra melas, arba jachtoje turėjo likti dar bent vienas žmogus, nes pilotas niekaip nebūtų spėjęs taip greitai po jachtos nusileidimo atsidurti džipe.

- Na, tai ko tyli? Pasveikink mus atvykusius į planetą. Ar ne to reikalauja taisyklės? - galiausiai neiškentė vairuotojas.

- Ne, - atsikirto Samis. - Pirma, tai vadinama laukinė planeta ir jai galioja kitokios taisyklės, nei planetoms kur TU esi įpratęs lankytis. Antra, jūs pažeidėte karantiną, kas suteikia man pilną teisę jus visus sunaikinti.

Auklės atsistoję džipe nukreipiamos savo ginklus į planetos šeimininką.

- Fredai, Matai, nuleiskite ginklus, - vairuotojas paskubėjo nuraminti savo gorilas. - Mums juk reikia medžioklei gido.

- Medžioklei? Gido? - nustebo Samis.

- Taip.

- Karantinas yra paskelbtas dėl to, kad medžioklės sezonas baigėsi.

- Na... baisiai čia... dvi valandas pavėlavome iki medžioklės sezono pabaigos. Nieko čia blogo neatsitiks.

Samis pakraipė galvą:

- Tris savaites.

- Mes greitai nušausime vieną žvėrį ir išsinešdinsime niekas net nežinos, kad mes čia buvome.

Samis pasitaisė kepurę. Visa medžioklės esmė šitoje planetoje buvo pasigirti prieš kiek galima daugiau žmonių. Jei nenori girtis gali nueiti į virtualią medžioklę. Jeigu nori adrenalino, gali dalyvauti safaryje, kuriuos organizuoja ne viena planeta. Tačiau jei nori pasigirti prieš draugus, priešus ir gimines skrendi čia.

Samis galėjo pagrasinti, kad jie tuoj pat išvyktų, nes jei pasiliks niekada negalės palikti planetos paviršiaus, bet Samui neatrodė, kad įsibrovėliai buvo žmonės su kuriais galima logiškai diskutuoti.

- Gerai, - sutiko planetos savininkas. Su pasekmėmis reikės kovoti vėliau ir viskas per jo gerą galvą.
- Šok važiuojam, - paragino jaunuolis.

- Iki medžioklės vietos teks keliauti šešias valandas, jau po pietų, čia greitai temsta, naktimis keliauti pavojinga.

- Mano draugas sakė, jog miškas yra tik už valandos nuo kosmouosto.

- Taip, miškas yra netoli ir vasarą jame vyksta medžioklės, tačiau gyvūnai rudenį migruoja į savo žiemos plotus, todėl miškas dabar praktiškai yra tuščias.

- Aš esu Bendžiaminas Diplingas Trečiasis, - išdidžiai pareiškė vairuotojas tarsi tą vardą išgirdus miškas prisipildytų gyvūnų, tačiau Samis ilgą laiką gyvenantis šitoje planetoje jau seniai nežinojo kas yra kas aukštuomenės rate.

- Samis, - atsakė planetos saugotojas. - Įsikurkite rytoj iš ryto keliausime.

Bendžiaminas nebuvo patenkintas planetos saugotojo elgesiu. Jis buvo įpratęs gauti pagarbą, kuri jam priklausė. Jei atskrisdavo į kokią planetą valdytojas viską mesdavo ir pasitikdavo jį su raudonu kilimu bei vaišių stalu. Jei nueidavo į klubą negalėdavo atsiginti merginų dėmesio. Ir tais retais atvejais, kai po akmenimis gyvenantis kaimietis jo nepažindavo, užtekdavo pasakyti vardą ir tuoj pat puldavo atsiprašinėti ir rodyti deramą pagarbą.

Šios planetos kaimietis buvo Didelis Kaimietis. Ne tik, kad nesureagavo į vardą bet ir savo pavardės nepasakė tarsi būtų koks aukštesnis.

Bet kurioje kitoje situacijoje Bendžiaminas būtų liepęs savo vyrukams paprotinti neišprusėlių, bet čia negalėjo taip elgtis. O kas jei jam reikės medžioklės gido? Supykęs kaimietis gali specialiai neparodyti geriausio grobio.

Teko nepagarbą nuryti ir sukandus dantis atidėti medžioklę iki ryto. Pasiūlymas įsikurti, buvo juokigas. Jachta turėjo visus geriausius patogumus, kuriuos pinigai gali nupirkti. Koks dar įsikūrimas?

Bendžiaminas ryte pakilo nebūdingai anksti jam, šeštą valandą. Jis paprastai mėgdavo pamiegoti iki vidurdienio, diena juk niekur nepabėgs. Bet čia jis norėjo greičiau sumedžioti grobį ir nešdintis iš tos velnio pamirštos planetos. Čia negyveno nei viena moteris tūkstančius kilometrų spindulių. Reikėjo prieš išskrendant porą pasikviesti... Niekas jam nebūtų atsakęs... Bet tuomet aišku, jos trukdytų medžioklei...

Diplingas išlipo iš jachtos nuėjo į kosmouostą. Samis miegojo susirietęs ant grindų. Nei pasiklojo, nei užsiklojo... Net kepurės nenusiėmė, nekalbat apie kailinius ar batus...

Turtuolis porą kartų draugiškai įspyrė planetos šeimininkui į šoną, tačiau nebuvo panašu, kad šis ruošūsi greitai pabusti.

„Na, ir nereikia jo“, pagalvojo Bendžiaminas ir grįžęs į jachta pažadino savo tarnus. Jie sušoko į džipą ir nulėkė į mišką.

„Galbūt gyvūnai ir migruoja į žiemos plotus, bet negali miškas likti visiškai tuščias“, - svarstė Diplingas. Deja, savo svarstymų greitai teko pasigailėti.

Miškas, atrodė kaip ir bet kuris kitas miškas. Daugybė aukštų medžių, tarp kurių tarpuose augo maži krūmeliai ir samanės. Aišku, miškas reiškė, kad teko išsiropšti iš džipo ir eiti pėsčiomis. Bendžiaminas nėra prieš pasivaikščiojimus, jeigu jie netrunka ilgai.

Po dviejų valandų ėjimo, jie ne tik nesutiko nei vieno gyvūno, bet ir neišgirdo nieko panašaus į gyvūnų garsus. Aišku, miškas ošė, šlamėjo, bet nieko panašaus į urzgimą, lojimą, kaukimą..

Jų moderniausia medžioklės technologija, nesugebėjo aptikti jokio padaro. Ir galiausiai jie taip pasiklydo, kad net nežinojo kurioje pusėje džipas. Gali būti, kad jie jau kuris laikas klaidžiojo ratais. Svetimame miške visi medžiai atrodė vienodai...

Mato įranga supypsėjo. Visi nukreipė ginklus ta pačia kryptimi. Pagaliau žvėris! Ir ne šiaip koks žvėriukas, bet didžiulis, stambus, bent jau aštuoniasdešimt kilogramų mėsos, kaulų ir kailio.

Žvėris tūnojo toli, už medžių ir krūmų, todėl plika akimi be įrangos įžiūrėti jo buvo neįmanoma. Tačiau, tai ne kliūtis medžioklei. Bendžiaminas dar sykį pasižiūrėjo į auką, pareguliuavo savo ginklą ir mostelėjo lazeriu. Spindulys akimirksniu nulėkė link taikinio, pakeliui sudegindamas krūmus, nupjaudamas ne vienerius metus augusius medžius, kurie virsdami sukėlė didžiulį triukšmą, bet visą tai nesvarbu, nes triukšmui nurimus, tiesiog reikės parsinešti laimikį ir bus galima nešdintis iš šitos planetos. Dar nei vienas padaras nesugebėjo išvengti Diplingo šūvio. Šis kartas irgi turėjo būti ne išimtis. Turėjo būti...

Vos tik medžių griuvimai nurimo, strėlė tarsi iš niekur išniro atsitrenkė tiksliai į ginklo vamzdį ir sprogo išversdama jaunuolį iš kojų bei visiškai sugadindama ginklą. Dar po akimirkos kita strėlė įsmigo į Mato ranką, o trečia į Fredo koją. Matas iškart krito be sąmonės, Fredas dar spėjo nusikeikti prieš prarasdamas sąmonę.

Su didžiule energija ir įniršiu, kažkas artėjo prie trijulės. Tai negalėjo būti gyvūnas, juk gyvūnai nesinaudoja strėlėmis. Ar ne?

Prieš prarasdamas sąmonę Bendžiaminas pamatė nuo įniršio paraudusi Samio veidą. Dalies jo kepurės šono trūko, matėsi nudegusi oda, pati kepurė vis dar smilko. Planetos šeimininkas nuo juosmens nusiėmė virvę, kilpas užmetęs ant įsibrovėlių kojų, virvės galą persimetė sau per petį ir ėmė tempti sąmonę praradusius neklaužadas iš miško. Samui buvo nesvarbu, kad pakeliui jų galvos atsitrenks į kelmus ar akmenis, kad šakos subraižys drabužiais neapdengtas kūno vietas, kad drabužiai nuo tokio tempimo pasipuoš skylėmis. Greičiausiai jie netaps skudurais, tik madingai suplėšyti...

Kai Diplingas atsigavo, jam skaudėjo visus šonus, lyg dramblių banda šoko tango ant jo. Jaunuolio rankos bei kojos buvo surištos. Gretimai stovėjo pasitempę jo apsauginiai taip pat surišti.

- Gerai miegojai? - paklausė Samis. Dabar rudus kailinius batus jis pasikeitė auksiniais, taip pat kailiniais. Tačiau vis dar vilkėjo tą pačią apdegusią kepurę.

- Kaip tu drįsti! Paleisk mus! - pareikalavo Bendžiaminas.

- Arba kas? - nusistebėjo planetos šeimininkas. - Jūs pažeidėte karantiną, džiaukitės, jog vis dar esate gyvi... Aš juk sakiau, kad miške nėra gyvūnų. Kokio velnio manęs nepaklausėte?!

Bendžiaminas tylėjo, Samis surinko visus ginklus, kuriuos tik galėjo rasti ir iškvietęs iš jachtos metalo perdirbimo robotą, juos sugrudo. Robotas pradėjęs apdoroti ginklus, sprogo.

„Tai buvo neprotingiausias ėjimas iš mano pusės“, - pagalvojo Samis.

- Kaip mes dabar medžiosim?! - suklykė Diplingas.

- Medžiosit? - nusistebėjo planetos savininkas.

- Be laimikio, mes iš čia neišvyksim! Gali iš karto nužudyti.

- O? Kodėl laimikis taip svarbu tau?

- Kaip tai kodėl? Aš žinai kas aš esu?

Samis abejingai gūžtelėjo pečiais.

- Aš esu Bendžiaminas Diplingas Trečiasis – krūčiausias, nuostabiausias žmogus galaktikoje. Aš turiu geriausią jachtą galaktikoje. Aš turiu tobuliausius ginklus galaktikoje. Aš rengiu garsiausius pobūvius galaktikoje, - planetos prižiūrėtojas pradėjo žiovauti. - Toks niekšelis Adrianas Plameris, visuomet stengėsi paveržti iš manęs tą titulą. Jam iki šiol to nepavyko padaryti, nes jis to nevertas. Bet per paskutinį aukštuomenės pobūvį jis pristatė gyvūną, kurį sumedžiojo čia. Jis specialiai taip padarė, žinodamas, kad aš nespėsiu sumedžioti geresnio gyvūno iki karantino pradžios ir nuostabiausio žmogaus titulas galaktikoje atiteks jam. Bet taip negali atsitikti! Aš nenusileisiu tokiam snargliui kaip Adrianas!

- Kokios spalvos buvo kailis?

- Šviesiai mėlynas, o koks skirtumas?

- Pagal kailio spalvą mes galime sužinoti koks tai buvo gyvūnas. Žolėdžiai būna ryškių spalvų, plėšrūnai tamsių spalvų. Už šviesiai mėlyną didesnis gyvūnas yra šviesiai oranžinis.

- Puiku, jeigu jį sumedžiosim, aš galėsiu atsikirsti Adrianui ir susigrąžinti savo statusą. - apsidžiaugė Bendžiaminas kaip mažas vaikas. - Tik... kaip mes medžiosim be ginklų?

- Šitoje planetoje medžiojama tik dviejų tipų ginklais, - pareiškė Samis ir tuoj pat parodė: vienoje rankoje jis laikė lanką, kitoje – senovinį kulkomis užtaisomą ilgą vamzdį. - Kurio norėtum?

- Antrojo, - atsakė Diplingas.

- Puiku, medžioklę pradedam rytoj iš rytoj. O dabar eime išsimiegoti, - planetos prižiūrėtojas džiaugėsi, kad pavyko nuraminti įsiaudrinusį svečią. Aišku, jo vis dar laukė nemalonūs pokalbis apie tai, kad Bendžiaminas niekuomet negalės išvykti iš planetos. Kol įsibrovėliai buvo be sąmonės Samui pavyko sugadinti jachtos variklį, galbūt pokalbį pavyks nukelti keletui savaičių, kol jie bandys susiremontuoti?

- O tai mūsų neatrishi? - Diplingas pažadino Samį iš apmąstymų

- Jums reikia išmokti savo pamoką.

Samis anksti iš ryto visus atrišo. Bendžiaminas buvo labai nepatenkintas, bet žinodamas, kad medžioklė tuoj pat prasidės suvaldė savo nepasitenkinimą. Diplingas pirmiausiai apsilankė medicinos kabinete ir užsigydė savo mėlynas, tuomet užsuko į vonią ir pasikeitė drabužius.

Nors Bendžiaminas ir nenorėjo vis dėl to džipo vairą užleido Samiui. Matas ir Fredas apsiginklavo lankais.

Kelionė prasidėjo. Džipas maksimaliu greičiu nulėkė į priešingą pusę, nei miškas. Planetos peizažas keitėsi iš lėto. Pievas keisdavo miškai, miškus keisdavo pievos. Kartais tolumoje jie matydavo vienišus gyvūnus, kartais pasirodydavo gyvūnų bandos, bet jie nei karto nestojo medžioti.

Vieną kartą Bendžiaminas išreiškė nepasitenkinimą, pamatęs, kas jo nuomone turėjo būti didesnis gyvūnas nei Adriano sumedžiotas. Tačiau Samis atkirto, jog tas gyvūnas yra plėšrūnas ir todėl medžioti labai pavojinga.

Po šešių valandų lėkimo maksimaliu greičiu, planetos prižiūrėtojas stipriai sumažino greitį. O vienu metu staigiai pasuko ir sustojo. Priešais medžiotųjų akis atsivėrė magiškas reginys. Dauboje susirinko didžiulė banda įvairaus dydžių gyvūnų. Daugelis jų buvo ryškiai aukso spalvos kailio, visai kaip Samio batai, tačiau minioje galima įžiūrėti ir vieną kitą tamsiai mėlynos spalvos padarą.

- Medžiokime čia, - pasiūlė Bendžiaminas.

- Čia negalima. Gyvūnai ruošiasi žiemos sezonui. Labai pavojinga, - paprieštaravo Samis.

- Tu sakei, kad ryškūs gyvūnai yra žolėdžiai, jie juk ryškiai geltoni.

- Taip, bet tai nėra visai tiesa... Vasarą, žolėdžiai yra ryškių spalvų, o mėšėdžiai tamsių. Rudenį jie visi pakeičia kailio spalvą į auksinę. Neįmanoma žinoti, kuris iš jų yra žolėdis, kuris mėšėdis, turime keliauti toliau.

Po dar dviejų valandų kelionės ne tokiu dideliu greičiu Samis tarė:

- Siūlau čia įkurti stovyklą nakčiai. Esu tikras, kad rytoj rasime tinkamą gyvūną.

Planetos prižiūrėtojas stovyklai parinko jaukią pamiškę. Bendžiaminas nebuvo patenkintas, bet priekaištų garsiai neišreiškė. Tiek laiko iššvaisčius dar viena diena nieko nereiškę.

Samis įlipo į medį ir apsikabinęs kamieną užmigo.

Bendžiaminui šitoje planetoje kažkodėl nesimiegojo. Jis pabudęs pažadino savo apsauginius. Kompanija sušoko į džipą ir patraukė atgal prie vakar matytos bandos palikdami Samį miegoti medyje.

Kaip ir tikėjosi Diplingas surasti tą daubą nebuvo sunku. Matas lėtai vairavo džipą žemyn link bandos, kuri kol kas juos visiškai ignoravo. Bendžiaminas atsistojo, prisitaikė. Šauti į minią ir prašauti reikia ypatingo talento, tačiau jaunuolis norėjo nukauti didelį gyvūną, didesnį nei Adriano.

Diplingas nuspaudė gaiduką, netikėta atatranka išmetė jį iš džipo, lazeriniai ginklai neturėjo jokios atatrakos. Ginklo sukeltas garsas pabaidė gyvūnus ir jie pasileido bėgti į visas puses. Kai kurie gyvūnai trenkėsi galvomis į džipą, kažkokie maži padarai puolė kandžioti Bendžiaminą, jis stengėsi atsikratyti, kol kitas didelis pro šalį bėgantis gyvūnas, nenukautavo jo...

Kai Samis pabudo apačioje džipo nerado. Jis riebiai nusikeikė. Suknista žiema su hibernacija, dėl kurios jam reikėjo daugiau miego. Vasarą jis galėjo išbūti nemiegojęs savaitę, o dabar net dieną be miego išbūti sunku. O dar ir tas miegas toks gilus, kad net greta sprogusi bomba vargu ar pažadintų... Planetos prižiūrėtojas mintyse meldėsi, kad neklaužados neprisidarė problemų ir jis spės laiku.

Bendžiaminas pramerkė akis. Jis neiškarto suprato kur randasi. Tai buvo jachtos ligojinė. Šalia stovėjo Samis ir atidžiai į jį žvelgė. Kiek jaunuolis galėjo matyti, planetos prižiūrėtojas vilkėjo auksinio kailio drabužius.

- Tu gyvensi, - pasakė Samis.

- Kur Fredas ir Matas? - silpnu balsu ištarė Diplingas.

- Deja, jie neišgyveno.

- Kiek laiko praėjo?

- Keturias dienas gulėjai be sąmonės...

Bendžiaminas atsargiai pakėlė galvą, jis buvo apautas auksinės spalvos batais, matyt, jo per visą sumaištį pasimetė.

- Tu niekada negalėsi palikti šitos planetos, - pareiškė Samis.

Diplingas atidžiau pažvelgė į planetos prižiūrėtoją. Jo kepurė. Auksinė kepurė. Jos kraštas buvo nupjautas lygiai taip kaip jo rožinės kepurės. Kodėl kas nors nusipjautų kepurės kraštus identiška? Nebent...

- Tu nesi žmogus... - tarsi sau pasakė Bendžiaminas.

- Ne, - patvirtino Samis.

Diplingas pakėlė savo ranką, jiniai buvo pasidengusi nedideliu auksinio kailio sluoksniu.

- Tu irgi, - planetos prižiūrėtojas padėjo pistoletą ant lovos. - Čia yra viena kulka, jei nenori tokio gyvenimo.

Samis apsisuko ir išbėgo jachtos. Jis nenorėjo žinoti ką pasirinks Bendžiaminas. Net ir išbėgęs iš jachtos jis nenorėjo sustoti. Užšokęs ant savo keturačio, jis pasileido visu greičiu...